

متن پرسش

سلام استاد: همیشه برام سوال است حد کمک به دیگران که می‌دانیم و مطمئیم که کفاراند، تا کجاست؟ آیا اینکه می‌گویند اگر کسی بر تو وارد شد و کمک خواست، از دینش سوال نکن و فقط به او کمک کن! این حرف درسته؟ حالا اومدیم و کسی که اومده داعش باشه، در لباس مبدل یک شهروند محترم!! سوالم اینجاست، آیا تا وقتی کسی با ما و اسلام به جنگ برخاسته و دست به اسلحه نشده، جا دارد که با او مهربان باشیم و کمک کنیم و بذل و بخشش کنیم؟ مثلاً فرض کن من مطمئن باشم همسایه ی من یا فامیل درجه ی یک من، از پیروان محمدعلی باب است یا کلا به حضرت محمد ناسزا می‌گویند و کفاراند به معاد و خدا و قرآن. آیا به فرزندان آنها اگر از ما یاری خواستند، کمک درسی و یا حتی کمک مالی خواستند کمک بکنیم؟ آیا همینکه ما و آخوند و دین ما یا رهبر انقلاب را علناً روی ما، مسخره می‌کنند همین خودش اعلان نوعی جنگ، با اسلام و ما نیست؟ به نظرم وقتی یاری نشوند، بیشتر در مزیغه قرار نمی‌گیرند که به خود بیایند؟ از آن طرف اگر کمک نکنیم انگار نوعی بخل است!

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همان‌طور که خداوند در آیه اول سوره ممتحنه می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ» ما هرگز نباید دشمنان خود و دشمنان انسانیت را دوست بگیریم، ولی در آیه ۸ همان سوره می‌فرماید: «لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ» بدین معنا که اگر طرف کافر هم باشد ولی با شما سر جنگ نداشته باشد، او را نیکی کنید و نسبت به او عدالت ورزید. و از این جهت باید متوجه این دو امر باشیم. از آن طرف باید نشان دهیم که فرد مؤمن نسبت به انسان‌ها اهل گذشت و کرامت است به همان معنا که جناب مولوی فرمود: «مؤمن آن باشد که اندر جذر و مد / کافر از ایمان او حسرت خورد». موفق باشید